

עלון כפר-מנחם
(1405) 9.0N

משה כהן

בארץ ישראל קם העם
היהודי. בה עוצגה
דעותו הדומנית, הדתית
והפדנית. בה יצר נכסי
תרבות, אומיים וכללי
אנושיים והודיש לעולם
כגון את ספר הספרים
הנצחיים.

עורך: מנחם כהן
תל אביב תש"ח 1948

פרשת "לה ספציה" כספור אישי/ברכה קנטור
*****

לפני 40 שנה וימי אניב אלו (אפריל, מאי) נשא העולם את עיניו אל עירת חוף באיטליה - לה ספציה. בעיר נמל זו ריכזה ההגנה בתחילת אפריל 1946, 1014 עולים פליטי שואה, רובם ככולם צעירים חברי הכשרות, במטרה להבריח אותם לארץ במסגרת העליה הבלתי ליגאלית. לצורך זה הובאה אניית משא קטנה "פררה" (600 טון) לנמלה של לה ספציה משם היתה אמורה להפליג עם קבוצת העולים את חופי ארץ ישראל.

התוכנית עלתה על שרטון, הבריטים השתלטו על האניה וסיקלו את התכנית.

גם האיטלקים, תושבי המקום היו עוינים, היו להם חשדות, שהתבססו כנראה על מידע, שהבריטים העבירו במכורן, שנוסעי האניה הנם פאשיסטים גרמניים שמנסים לברוח עם משפחותיהם לדרום אמריקה. גישתם של האיטלקים השתנתה כליל לאחר שהובהר לכם ולעולם כולו שנוסעי האניה הם אמנם יהודים פליטי השואה.

יהודה ארזי, ראש המוסד לעליה ב'. שהיה מפק' הפעולה ניסה להפוך את הכשלון להצלחה. באמצעות איומי התאבדות המונית של כל המעפילים ושבתת רעב אליה הצטרפו גם מנהיגי הישוב, ושהיה לה הד עצום בעולם, הוא ניסה ללחוץ על ממשלת בריטניה לאפשר את ההפלגה.

ארבעים יום שהו המעפילים בבטן האניה, בתנאי צפיפות קשים. לאחר ארבעים יום הפליגו העולים מלה ספציה בשתי ספינות "דב-הוז" (פררה) ואליהו גולומב בדרכם לארץ ישראל.

בין מעפילי לה ספציה היו גם ברכה, טובה ויענקלה ביחד עם אמא.

במלאת ארבעים שנה לפרשת לה ספציה, העלתה ברכה בפני קצת זכרונות. צריך לומר שברכה זוכרת את מאורעות המלחמה ואת לה-ספציה כאילו הם התרחשו אתמול, וספורה הוא ספור מרתק וקשה! אני שמעתי רק מעט ממנו, ומעט מזה, על קצה המזלג אני מביא כאן.

עברנו את שנות המלחמה הארוכות שבעי תלאות - בגיטו, ביערות ובשבי האוקראינים. במלחמה איבדנו את אבא ושלוש אחיותינו שנרצחו ע"י הנאצים. נותרנו אמא, אני (19) טובה (14) ויענקלה (9) לאיטליה הגענו בנפרד, אני במסגרת ההכשרה (קבוץ רמות מנשה) טובה בהכשרה אחרת, ויענקלה עם אמא. לא היה בינינו שום קשר ולא ידענו דבר זה על זה. בלה ספציה נפגשנו כולנו.

ארבעים יום שהינו בלה ספציה, רוב הזמן בבטן האוניה. התנאים היו קשים אבל התקווה להגיע לארץ ישראל. ונחישות הדעת שלא חוזרים לאחור היו משותפים לכולם ונתנו לנו הרבה כח לעמוד בתלאות.

הודעתו של יהודה ארזי שהמעפילים יתאבדו אם ממשלת בריטניה לא תאפשר להם להפליג לארץ ישראל היתה אולי אמצעי לחץ במהלך המו"מ הקשה עם הבריטים, אבל לגבינו זו היתה החלטה של ממש, ולא משחק פוליטי. קיבלנו על עצמנו במלוא הרצינות ובמלוא המשמעות את הבחירה בין עליה לארץ ישראל לבין התאבדות המונית, היה מוסכם על הכל שאין נסיגה.

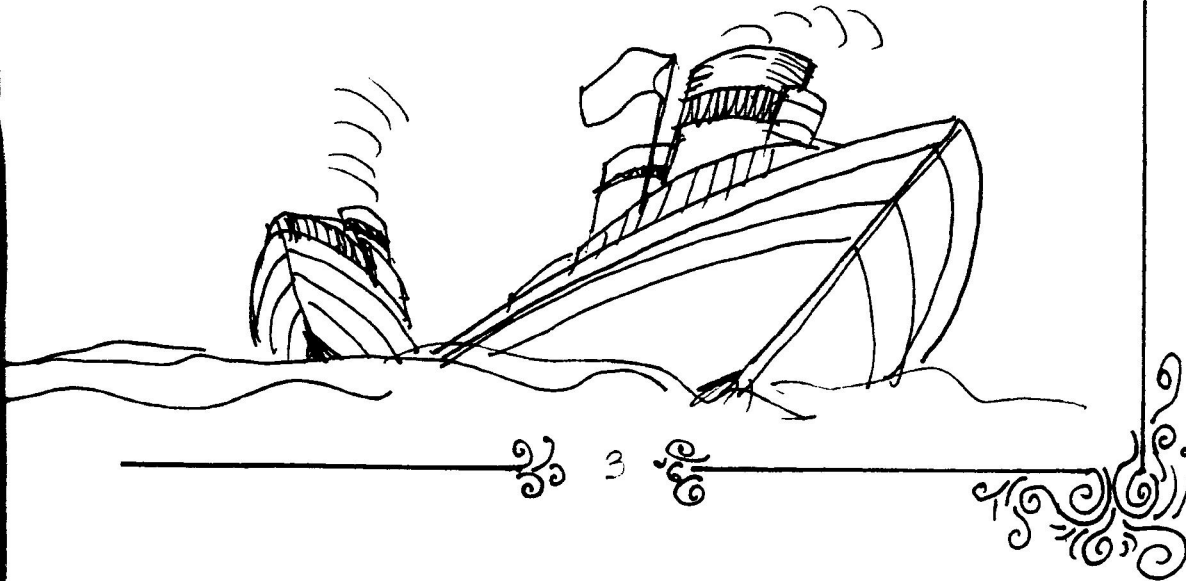
גם ההחלטה על שביתת הרעב שנמשכה 75 שעות התקבלה על ידי כולם ללא עוררין.

לא היתה לנו הרגשה שאנחנו סמל, ולא ראינו את עצמינו כעושי היסטוריה רצינו בכל מאודנו להגיע ארצה, לא ראינו שום אפשרות לותר על זה. זה הוא ההסבר לנכונותינו לעמוד בתלאות ולהקריב את חייו.

אנשי ההגנה אותם פגשנו במהלך "הפרשה" עשו עלינו רושם עצום, הם נראו בעינינו כ"אנשי על" לאחר שנות המלחמה הארוכות, בהם ראינו את דמות האדם מצדדיו האפלים ביותר, הנה פגישה עם אנשים אחרים, צעירים, ארץ-ישראלים אמיצים, שבאים לעזור...

היתה לנו הרגשה שאנחנו עוד רחוקים מאד מהם, שהם אחרים. רצינו ממש חלמנו לתרום, לעשות למען הארץ. לא שאלנו אז מה מגיע לנו, מה נקבל (למרות כל התלאות שעברנו) אלא מה אנחנו יכולים לתת. הרגשנו שאנחנו עדיין לא ראויים... ומתוך כך - המון מחויבות. בערב פסח ערכנו "סדר" על הרציף בנמל. זה היה "סדר" בלתי נשכח הוכחנו לעצמנו ולעולם שאנחנו לא פליטים מותשים ומובסים אלא צעירים עם רצון חיים ועם תקווה. יענקלה שהיה הכי קטן קרא את הקושיות.

תושבי העיר לה-ספציה שינו את יחסם אלינו. לאחר שהתברר להם שאנחנו פליטי השואה, הם גילו כלפינו יחס חם ואוהד. ב"1-במאי" נענינו להזמנתם והצטרפנו להפגנה האדומה. ב-13 במאי הפלגנו מנמל לה-ספציה וב-19 במאי הגענו בשלום לארץ.

אחד פי יודע?

על האחד במאי
=====

פעם כשהיננו צעירים נהגנו לעיין דרך קבע את הי"א באדר (יום נפילת תל-חי), השנים מהלו את ספור גבורת תל-חי יתכן שעיננו מסיפורי גבורה וייתכן שהאינפלציה בגיבורים בעלי צל"שים שחקה את מיתוס טרוטפלדור. היום עוברים מט"ר בשבת לפורים בלא חזיות ביניים.

האם להג ה-1 במאי נועד גורל דומה? קשה לדעת! יתכן שעוד תהיה להג זה עדנה והוא יזכה לראות ימים יותר יפים, אך בהחלט יתכן שאנחנו עדים לגוועתו. בברכה "הג הולך ונעלם".

לאחר היכרה קשה על ה-1 במאי לפני שנה (בדיון על צוותי החגים) עבר ה-1 במאי השנה בשקט שקט, כמו יום רגוע המסומן בדגל לבן, כשהדגל האדום מקופל....

א. מה כך היה?
=====

כמה סימנים של 1 במאי היו גם השנה. הרי דגל אדום אחד (גם כחול-לבן) על הסילר, היתה סלקיה בצהרי ה-1 במאי, רגינה ופרניה הלכו עם חולצה לבנה ופרח אדום. והיתה הרשמי להפגנה בחיפה ובה נרשמו 3 חברים. וכמובן היה שבתון. הרבה יותר מזה לא היה.

ב. תגובות
=====

שאלתי כמה חברים, אמנם על רגל אחת אבל ברצינות מהי תגובתם על "אירועי ה-1 במאי 1986";

עמוס אפ. זו שערוריה, זה בזיון לא רגיל, איך לי מילים.

איצ'לה. לא יודע מה היה ומה לא היה, נסעתי. (לאחר שקצת סיפרתי לו) את היום הזה צריך להקדיש "נטו" ליצור. גיוס מאקסימלי בענפי היצור כדי שלא נהיה פושטי רגל.

(והדגלים האדומים! שלא היו?) אחד זה מעט מדי! צריך עוד אחד בכניסה לקבוץ וזה מספיק!

צ'קיר או שזה יהיה חג, או שיתחילו לעבוד, ככה זה בלוף!!
(דרך אגב גם ביום כיפור אפשר להתחיל לעבוד).

אמנון זלינגר (בהצהרה חגיגית) "היתה סלקיה!" (וחוץ מזה?)
צריך לפחות עוד דגל אדום אחד (בחדר-אוכל). אם לא יהיה שום ארוע
חגיגי אז אין סיבה שיהיה שבתון, צריך לעשות משהו! "צריך להלביץ
את החור השחור" (זה בהשאלה) במקרה זה להאדיס אותו....

גיל דרום לא ראיתי שהיה דגל אדום ולא הפריע לי שלא ראיתי,
הבעיה זה לא הדגלים.

עודד ימיני (י"ג) זה בזבז יום, במצב הכלכלי היום זה סתם הפסד
רצוי להקדיש את הכסף מהעבודה ביום זה לפרויקט מיוחד.

איתי ישראל לא יודע מה זה? טוב שיש חג אחד שלא מארגנים אותו
יותר מדי ולא מחייבים אותי כיצד לבלות עם הילדים, השבתון זה
יופיו! זה לא חייב להיות ה-1 במאי דווקא.

משה דומב צריך לחנך את הילדים, הם לא יודעים למה "1 במאי"
הם לא יודעים בכלל מה זה חג.
חוץ מיום העצמאות זה החג הכי חשוב.

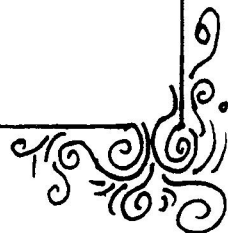
רגינה לא פג תוקפו וטעמו של החג, צריך לחייב את המורים להביא
את החג לילדים, ללמד ולהסביר. אנחנו מתרוקנים מכל הערכים -
אין הווה בלי עבר.

מאיר האוזר לא הרגשתי אותו (את החג) בכלל שכחו את החג הזה,
זה הכל! ההסתדרות ומפ' העבודה לא נראו בשטח (כנראה מתוך רצון
למצוא חן בעיני הצבור (ואצלנו?) כנראה שפשוט שכחו.

חיים מילר תליתי את הדגל בגלל 2 נימוקים:

1. אני לא יכול בלעדיו ב-1 במאי!!
2. אני גם ראיתי את עצמי אחראי על תליית הדגלים, יש לי גם גישה
לדגלים ולטכניקה.

חשוב להדגיש שאף אחד לא פנה אלי, עשיתי את זה על דעת עצמי בלבד.
הגשתי שאילתא למזכיר: "איפה היה הצוות? ולמה הוא לא פעל?"
אישית אני שואל מה יהיה? האם ה"1-במאי" כבר לא אומר שום דבר
ואולי נלך אל פועלי חיפה ללמוד מהם, למרות שהם לא בוגרי השוה"צ.

רחל נועם התופעה של ריקנות מוחלטת ביום הזה ממש הכאיבה לי,
זה צריך להיות חשוב לנו וזה ממש נשכה. אם התוכן היחידי זה
שבתון - אז אפשר לוותר על זה ולעבוד כרגיל, או לעבוד למען
מטרה מסויימת.

... תגובות בעלי הדבר
=====

פיצ'ון - (רכז הצוות) פשוט שכחתי!! איש לא טרח להזכיר לי שאני
ראש הצוות הזה. אם היו מזכירים לי (או לא הייתי שוכח) בהחלט
הייתי עושה משהו.

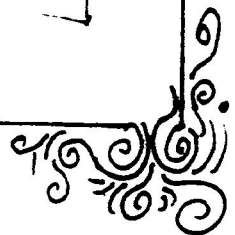
יזהר - רכז ר. מינורים האחריות היא לא שלי אלא של רכז הצוות -
פיצ'ון. פיצ'ון אישית התנדב ואין סיבה שאני אזכיר לו שהוא לקח
על עצמו... (כדאי להזכיר שצוותי חגים אחרים מתארגנים בעצמם).

אסא (מזכיר) אני חושב שזאת אחריות של הצוות ווע. מינורים.
אם כי אני לא מנסה לרחוץ את ידי, ובהחלט גם אני שותף לאחריות.
הנושא יובא כשאלתא לשיחת קיבוץ אבל גם אני רוצה לשאול:
למה החברים, במיוחד אלה הרגישים לא נרשמו להפגנה (הרשימה היתה
תלויה הרבה זמן) וגם... למה החברים מתעוררים רק לאחר מעשה.

9.5.86

6

האחד למא' והחצרים

שאלתי גם את ילדי "חצב" מה הם יודעים על החג:

עדי: לא יודעת

ענבל: יום של הפגנות, אצל הקומוניסטים זה ממש חג, אצלנו זה שבתון, הפועלים לא עובדים.

יעל: חג הפועלים (שאלה - מי זה הפועלים?) לא יודעת איזה פועלים.

נרית: חג שלא עובדים, יש שבתון!

עינת: אני לא יודעת.

ענת: זה יום של הפועלים, חג הפועלים - כל מי שעובד, מי שרוצה לעבוד ביום הזה יכול, ומי שלא רוצה לא צריך.

שלומית: לא יודעת וגם לא מעניין אותי.

מיטל: כנ"ל

אלעד: חג הפועלים? (שאלה: מה זה?) הפועלים מפסיקים לעבוד, כי ביום הזה התחילו לעבוד, זה מה שאני יודע.

עפרה: 1 במאי זה אחד במאי, תשאל מישהו אחר.

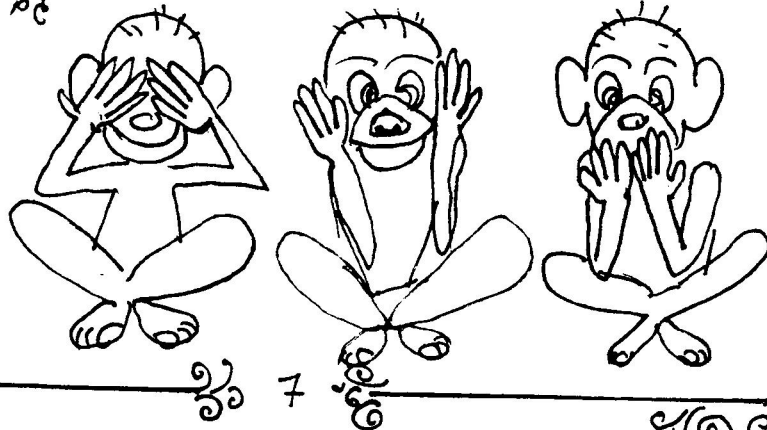
אורית: לא יודעת (זה מעניין אותך? שאלה) לא.

נטע: חג של הפועלים - סוף סוף שהפועלים ינחור. זה לא רק ליהודים שנחיס בשבת. זהו!

(אלעד, אורית, עפרה וצביה אומרים בתשובה לשאלה שה-1 באפריל יותר חשוב מה-1 במאי אפילו פי 2).

איר: חג הפועלים, לכל הפועלים יש שבתון, זה חג עולמי, הוא חשוב גם לנו כי אנחנו פועלים.

אם ראיין אביהן.

העיתון...

קראתי בעיון רב את הכתבה של משה שניר - הקיבוץ כגורם נכות רגשית לבניו - וחשבתי לרגע, שחבר קיבוצי הוא הכותב.

נזכרתי שלפני זמן לא רב קראנו באגרת ובעלון הגיגים מפי בנינו שסיימו צבא ועד היום לא שמענו שום התייחסות, בעיקר מהמוסדות הנוגעים בדבר.

לפני שבשיחת הקיבוץ נדון בהצעות שמיות של המשתלמים ברצוני לפנות באמצעות העלון (בשביל דעת קהל) אל ר. השתלמות + המזכירות שיביאו לשיחת הקיבוץ הצעה אירגונית הגורסת שבן קיבוץ (או צעיר) בתום שהיה של שנה בקיבוץ לאחר הצבא, רוצה לוותר על מסלול החופש, ההתלבטויות והחו"ל לטובת לימודים להתפתחות יש לראות זאת בברכה ולאפשר לו זאת, מבלי לדחות אותו (אפילו נכון יהיה להעמידו בראש התור).

אין טעם לדחות זאת שוב לו. צעירים כי הזמן דוחק (ועדיין לא שמענו מהם כל התייחסות) וזוהי בעיה של כלל החברה. הצעיר שמחליט ללכת במסלול כזה לא צריך יותר זמן להתלבטות של מימוש. ואם נדחה אותו נוסף לו אלמנט נוסף להתלבטות.

ולסיום אני רוצה להוסיף כמה צטטות מאותו מאמר:

"... תהליכי העזיבה והניתוק מהורים מסננת התורמת להצטברותו של ציבור ילדותי הממשיך לשחק את גודוד העבודה גם כאשר יובשו כבר ביצות העמק והכבישים נסללים בטרקטורים ומכונות...."

... אם לא נפתח את היצירתיות שבאדם האדם לא יוכל להתפ' החברה ונהפוך להברה טוטאליטארית (חברה בה אין שום מקום ליוזמה פרטית והתארגנות פרטית של אנשים על פי רצונותיהם). תקטן יותר המעורבות של הפרט במערכות החיים עקב הסתגרותו בדלת אמותיו. **נריות**

ער זכרון

7.5.85 - דאג פינקוויס

9.5.78 - אריאל יפהר

17.5.77 - דאג רוטשטיין

27.5.58 - היינץ שטרן (אביו של קלאוס).

9.5.86

8

מציאות של קיבות...

אי שטבח וקרא את מאמרו (בארוך) של משה שני. אין לו סובה
 אה צטער. ראשית, הוא עכשיו עניינים! ושנית, זה מאמר מעניין,
 טוב ואפילו חשוב!! חלק מהחברים הגיבו. עליו ממש להתבונן שעות
 (המאמר היה ארוך) בתלבוש. העקבות (המאמר הזה, וגם העקבות
 התיישב... הוא עי ליכעבה משדו; הכותבת עם שלוש הנקודות המקלות
 הצעתי הכי טוב את מה שכתבתי
 עבמסק.
 2. חרות ושיוריון
 =====

1. טוטאליטריות

=====

המודל הפסיכו-אנליטי (פרוידיאני) :-
 סתמי אני עליון. שעליו הלביש
 משה שני את הקבוץ הוסיף להערכתו
 נופך פסיכולוגיסטי לאמת כללית
 יותר ובעיני גם יותר רלוונטית
 שניתן לנסח אותה בקיצור רב:
 בין החרות לבין השוויון יש
 ניגוד, והם עומדים בסתירה
 (לפחות חלקית) זו לזה. ישע.
 ליבוביץ כותב בספרו "יהדות
 עם יהודי, ומדינת ישראל";
 "לא נמצאה קורלאציה בין
 קולקטיביות ובין חרות האדם.
 להיפך - מתגלה שדווקא במשטר
 קולקטיבסטי האדם חופשי פחות"
 (עמ' 256) סתירה זו אינה
 נובעת מחוסר תשומת לב של
 המוסדות, או אף כלל חברי הקבוץ,
 ולא מטעות בשיקול דעת (מה
 שבוודאי קורה). זוהי סתירה
 מבנית, שאפשר "לנצח" אותה רק
 אם הורגים את השיטה בכללותה.
 מקור הסתירה נעוץ בעובדה הפשוטה
 שאת השוויון (כל שוויון)
 חיובים למסד! אני לא יכול
 להעלות על דעתי שוויון שלא
 יהיה ממוסד, שלא יהיה בו גורם
 שלטוני "הורי" (בלשונו של
 משה שני) שיחליט מה מגיע, כמה,
 מתי ולמי.
 גם אם יהיה "הממסד" של הקבוץ,
 רגיש, הומני ובעל תודעת חרות
 כמו זו של ג'ון סטיוארט מיל גם
 אז אין באפשרותו ליישב את הסתירה.

האם הקיבוץ באמת צועד לקראת
 טוטאליטריות? להערכתי לא! להיפך
 הוא מתרחק מהטוטאליטריות במצעדו
 אל יתר חרות. בעבר היה הקיבוץ
 יותר טוטאליטרי, הרבה יותר!
 הקולקטיב היה שתלטן! האנשים
 בעלי הדעות הקיצוניות נחשבו
 "עקרוניים" יותר והנוקשות
 הקיבוצית עמדה בקורלציה לצודק
 ולטוב. וכל מי ששנותיו עמו יכול
 להזכר... (כשאני פניתי ללמודים
 (פעם) נדרשתי להביא את עמדת
 המוסד, עמדה זו (עם ההסתייגויות)
 הוקראה בשיחת קיבוץ (רבת
 משתתפים) והיתה פתח לניתוח
 האישיות שלי כולל היבטים
 פסיכולוגיים ואישיותיים.
 טפול זה של ה"שיטה" גרם לי
 ל"הצטננות" קשה. (באותם ימים
 היה נהוג גם לקבל דיווחים
 מהמוסדות האקדמיים על התנהגות
 המשתלמים ועל הישגיהם.)
 הקבוץ מיסודו היה שקוע עד
 צוואר בגישה "הורית"
 ובהדרגה ומן הסתם באיטיות יתר,
 אך בעקביות הוא פותח שערים ונותן
 יותר לגיטימציה לרצון החבר,
 לצרכיו "ולשגעונותיו".
 אם נצייר גרף ונשים עליו את
 פונקציית הטוטאליטריות
 בקבוץ נמצא (אני משוכנע!)
 קו יורד כלפי מטה.

אם וכאשר יקבל "ממסד הומני
זה, החלטה שלילית (אפילו
מוצדקת) יהיה בכך תמיד (כמעט!)
לדידו של החבר הנפגע משום חוסר
הבנה, חוסר רגישות, אטימות,
ושמא - גם טענה לאי-אוביקטיביות
בשל טינה אישית ו"סגירת חשבון".
הבעיה (בהא הידיעה) של המזכירות
היא לא אם החלטה זו או אחרת
שלה היתה נכונה (מי בכלל יכול
להיות מוסמך לשפוט את צדקתן
של החלטות) אלא עצם העובדה
שהמזכירות היא המוסד המחליט
בשאלות אישיות מדי! כמו למשל -
האם לאשר למישהו לנסוע לחו"ל
לבקר את אמו... שהיא חולה,
והוא מזמן לא ראה אותה, וכו'.
וכן, גם הצורך לשפוך את הלב,
(וגם כמה דמעות) כדי לקבל את
חותמת המערכת.
הללו עושים את חבר הקבוץ תלוי
וכבול בידי הוועדות.
יש גם (אולי מצד שני)
פגיעה בבחון המציאות
שטטוש ההכרה הפשוטה שדבר
אחד בא על חשבון דבר אחר.
בשביל ביניים זה - בין
התלות במוסדות מצד אחד
ותורת הזכויות (לא תורת
האפשרויות) מצד שני - תקוע
החופש!

הבעיה היא לא ברצונו של מישהו
לקיים שתלטנות "הורית" במטרה
לשמר את ילדותם של הבנים אין
כאן עניין של זדון.
שאלת החרות בקבוץ אינה בעיה
פסיכולוגית אלא בעיה אתית.
הדילמה של הבחירה בין יתר
חרות ליתר שיוויון ושתוף
היתה ותהיה לחם חוקינו כל
עוד נאמין בצדקת ערך השוויון
ונרצה לממש אותו בחיינו.

3. מה עושים

=====

א. הנחות

חשוב לדעתי שנאמץ שתי הנחות,
כנקודת מוצא לדיון ולבחינה של חיינו.

1. ההכרה שלחיי שיתוף ושיוויון יש
מחיר.

2. המצוי הוא לא בהכרח הרצוי.
הגישה הרואה בכל שינוי - שינוי
לרעה - "זה כבר לא יהיה קיבוץ".
היא גישה מעכבת שיכולה אולי להבטיח
את עתידו של הקבוץ כשמורת טבע אך
לא כחברה המגיבה על המציאות.

ב. עובדות (ידועות!)

העובדות מלמדות שהבנים הנשארים
בקבוץ (וגם הנקלטים) אינם דווקא
האידיאליסטים שבחרו לחיות בקבוץ
בשל ייחודו הרעיוני וגם, שהבנים
העוזבים (והם הרוב) קיבלו חינוך
קיבוצי תקני - חינוך משותף,
במסגרות אינטימיות, עם הרבה (המוץ)
טיפול.

עובדות אלו, חוץ מזה שהן מצערות...
מאפשרות לבחון דרכים אחרות או
נוספות מבלי לחשוש שאנחנו הולכים
לאבד את עולמנו.

4. מעשים

=====

השאלה מה לעשות היא שאלה קשה!! ניתן
לנחש שלא כולם חולמים אותם
חלומות... ואנחנו כולנו באותה
סירה.

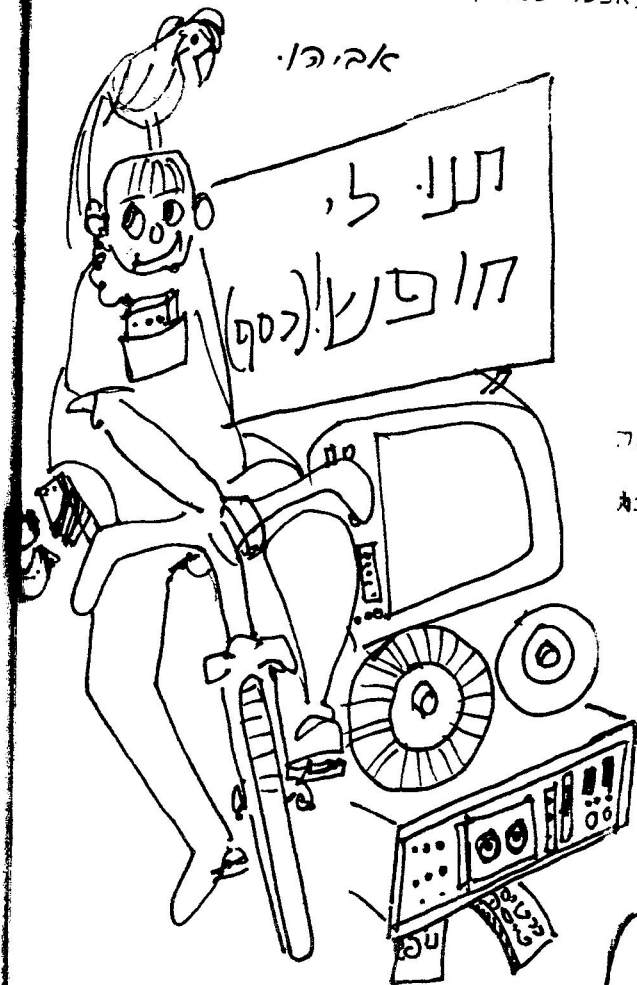
כמו כן צריך לבחון היטב את המחיר
וזאת מתוך ההנחה הודאית שלכל
שינוי יש מחיר. ועל כך כבר נאמר
ש"קל לשנות אבל קשה לשפר".
אני רוצה להציע כאן כיוון פעולה
אחד, (לא חדש) שהוא נוגע מאד

ולא לתת לי את האפשרות לקבוע
את סדר העדיפויות. זוהי
"חתיכת" חופש. וגם חתיכה אחת
זה משהו.

(אפשר כמוכך להתווכח, וגם רצוי).

אביבן.

לשאלת חופש הבחירה:
העולם בן זמננו מציג לנו
הרבה מאד אפשרויות לגיטימיות.
בתחום הצרכני למשל יש היום
"אוקינוס" של מצרכים -
טלוויזיות, סטריאו מחשבים,
טוסטוסים אופנועים, ורקמוז,
מצלמות וגם תוכים ואנציקלופדיה
עברית וכו' וכו'. ההנחה שהקבוץ
יודע יותר טוב ממני מה באמת
נחוץ לי היא הנחה מגבילה
ומרגיזה.

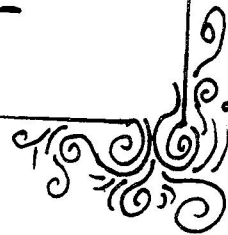
הקבוץ צריך להשאיר לחבר את
כל האחריות איך להשתמש בכסף
שהוא מקציב.

מבחינתי תקציב הרהוט, תקציב
הנסיעות לחו"ל, תקציב הנופשים,
ותקציב המרכולית הם כסף!
וכסף הוא חופש!!

אם למשל אני מוותר על נופש וקונה
בכסף הזה מחשב אז מהק אם מישהו
מוותר על טלוויזיה צבעונית ורוצה
משהו אחר מה איכפת לנוק האם
הטלוויזיה עושה אותו חבר קיבוץ
יותר טוב. רצונו של החבר הוא
בעיני נתון חשוב מאד, וכל עוד
הוא לא עומד בסתירה לרצונותיהם
של האחרים וליכולתו של
הקבוץ אני לא רואה סיבה למה
צריך לעבוד בשיטה של
"מגיע לך - נעליים, נופש
וכו', בלי זכויות "העברה"

9.5.86.

11

שתי תגיבות (על אולי לנין)

זה לא כל כך נעים לראות חשבון סגור
*****

פרסום התקפה בוטה מבלי לאפשר תגובה לצד המותקף - חטא כבד הוא לגבי כל עתונאי, על אחת כמה וכמה לגבי עורך עתון קיבוצי. והרי אין צורך לסיים בית ספר גבוה לתקשורת מודרנית, כדי לדעת (או לפחות לחוש) כי "פנים רבות לאמת" - הרי כבר אמרו זאת חז"ל, בצדק, לפני שנים רבות מאוד.

לא ניכנס כאן לפיטי הפרשה שהעלתה דליה בעלון הקודם, תחת הכותרת המלבבת "חבר קבוץ מכוער". נגיד רק זאת: בכל המקרים של סגירת חשבון מטעם השלם (והם לא מעטים כלל במחצית השניה של השנה), עובדי הכלבו משתדלים לשמור על טון נמוך ועל טיפול דיסקרטי. כך נהגנו גם במקרה זה שתיאורו המסולף התפרסם בעלון האחרון. אך כשאותה חברה שדובה בה, נדחת אל תוך התור הכללי, "קבל עם ועדה", ביודעה היטב שעדיין לא יצאה מן הסבך ושקופאי הכלבו נתון להנחיות מחייבות מצד השלם לא לפתוח-מחדש את חשבונה בלי הוראה מפורשת מצידו - קרה אשר קרה.

אכן, מקרה של הלבנת חבר בפרהסיה, אך בשום אופן לא באשמתנו.

עובדי הכלבו.

לקרוא בכל עת.....
*****

לא ירדתי לסוף דעתה של דליה ג. במאמרה "לקרוא אחרי החג"..... שפורסם ערב החג. האם חששה לקלקל לנו את טעם ארוחת החג? או אולי היה זה תעלול עתונאי להרבות פרסומת (הלא זה נורא מסקרן!) קראתי את המאמר רק אחרי החג והוכיתי בתדהמה! דליה פותחת מאמרה ב-"חבר קיבוץ מכוער.....". תהיתי אם זו כותרת משנה חסרת טעם או פניה לחבר מסויים? (ואגב, האין עורך העלון עורר?)

במחקרים הסוציולוגיים על הקיבוץ מחלקים את החברים לכל מיני סוגים, לפי קריטריונים שונים, אולם לא נתקלתי עדיין באבחנה של יופי וכיעור. אתמהה!

ולעצם העניין: דליה - שמעת על איזה תקרית, שכנראה הסעירה אותך עד כדי כך ששכחת לעשות את הדבר האלמנטרי שמתחייב במצב כזה -

9.5.86

12

לפני כל תגובה לבדוק האם השמועה נכונה (ואת הלא עוסקת כעת במחקר!) או לפחות, האם היא כל כך חמורה כפי שהיא משתמעת מהסיפור ששמעת, כי לו עשית כך היית לומדת מהר שאין כל יסוד לדבר. אין סוגרים חשבון של חבר בלי התראות (ברביס!) מוקדמות. ובהתראה האחרונה מודיעים ש"עליו להמנע מכל קניות באשראי" במשך עד להסדר העניין. ההתראות ניתנות כדי לאפשר לחבר לטפל בענייניו או לפנות למזכירות להסדרם. כך כשהחבר, מסיבותיו הוא, מתעלם מההתראות ולא מסדר ענייניו, כפי שמתחייב, מודיעים לכל הגורמים שחשבונו של החבר נסגר עד להודעה חדשה. כך, שאין כל ספק שהאדם שהגיע לקופאי ב"כל-בו" ידע שעליו להמנע מקניות, אולם התעלם מכך. אני יכול גם להוסיף שגם אחרי שנפתרה בעיית "אי התיאום בין המוסדות הנוגעים בדבר" עדיין לא נפתרה במלואה בעיית התקציב של האדם הנדון.

בהזדמנות זו, כדאי להזכיר לחברים, שאין החבר יכול לחרוג ממסגרת תקציבו (המתחלק לכל הדשי השנה) מעבר לחודש אחד בערך, כי גם הכנסות המשק זורמות, במקרה הטוב, לפי לוח השנה ועל כולנו להתאים את הוצאותינו בהתאם לכך.

השלם תפקידו טכני גרידא, לחלק את תקציבי החברים לפי כללים שנקבעו ע"י הקיבוץ ומוסדותיו, ואין בסמכותו לחלק למישהו כסף שאין לו. חבר, שנקלע לקשיים, מכל סיבה שהיא, חייב לפנות למזכירות למען הסדר ענייניו.

אני יכול להרגיע את דליה, שעד היום לא נסגר שום חשבון של חבר ללא ידיעת המזכירים, אם כי אין החלטה על כך, ולדעתי גם לא נחוצה, כי כל כוונת הסגירה היא לאלץ את החבר, הזקוק לכך, למצוא את ההסדר בעזרת המוסד המוסמך.

עלי להוסיף הערה לצורה המוזרה של הגשת הצעות דרך עלון הקיבוץ. הדרך המקובלת להציע הצעות למזכירות או לשיחת הקיבוץ היא פניה ישירה למזכיר, תוך בירור העניין, ולא ע"י פרסומים בעלון. זה גם מחייב השתתפות בשיחות והתמודדות על הצעות שהחבר רואה בהן אמצעי חיוני לתיקון פני החברה.

בסוף דבריה, דליה זורקת לחלל העולם פסקה, לפי הבנתי לא רלבנטית - "הרבה ערכי יהדות זנחנו". אין לזרוק האשמה מעין זו בלי להסביר על איזה ערכים מדובר. הצהרות כוללניות כאלה הן חסרות ערך ואף משמיצות וחבל מאד שמשמשים בהן לצורך עניין מפורק.

והערה לעורך העלון:

אביהו מכיר היטב עניין החריגים בתקציב האישי (אגב, זו תופעה די נדירה ולרוב חוזרת) והיה גם שותף ללבטים בנדון. אך זה לאראה לנכון לפנות להעיר איזה הערה למאמרה של דליה. תמהני במיוחד לאור מאמציו להפוך את העלון למשהו חי ומועיל בתכנון ויפה בצורתו.

שלמה א.

9.5.86

הטנדר הירוק

זמן מה הייתי מלווה את
ה"אינטרנשיונל" שלנו, בדרכה אל
העיר הגדולה. יום יום הייתי
עולה על הטנדר הירוק ונוסע
בעקבות המשאית העמוסה בתוצרת
הקלאית. אני מניח שנהגו הזקן
של הטנדר, גוייס ע"י מוסדות
הישוב ונשלח לעזרת קיבוצנו.
בשלב מאוחר יותר של המלחמה,
נשלחו אלינו גם כיתות חילים
לעזור לישובנו הקטן והמבודד
לעמוד בלחצים שהזמן גרמן.
מצוייד הייתי ברובה קנדי כבד
וארוך קנה, בעשרה כדורים בנוסף
לאלה שבמחסנית, שהחזקתי בכיס
מעילי ובאמונה בלתי-מבוססת
של צעיר חפץ חיים, שדבר לא
יכול לפגוע בו, גם לא המות
שהשתולל בדרכים. יום יום
הייתי עולה על הארגז הזעיר של
הטנדר המיושן, חשוף לכדורים
ולמבטיהם הרושפים והיוקדים של
הערבים, תושבי הכפרים שליידם
עברנו.
לימים נודע פרק זה של המלחמה
כחשוב ביותר וחלקי במאמץ זה,
אף כי היה צנוע וקצר יחסית,
השאיר בי את רשומי.
עמדתי ליד הנהג והסתכלתי
במעשיו, מוכן לעזור אם אדרש.
הוא משך בצ'וק, סבב במרץ את
המנואלה שוב ושוב נוגע בחלקיו
השונים של המנוע, אבל, ללא
תוצאות. קול תור בודד, רך
ונוסף תרדמה, עלה מבין עצי
הולנסיה. מאחורי שורת הברושים,
כמאה מטרים מהטנדר, אולי יותר,
הבחנתי בדמויות אדם. היו אלה
כפי הנראה, תושבי הבתים
שהזכרתי קודם אחרי כן ראיתי
אותם מתקדמים לאיטם לעברנו.

הכביש הצר התפתל בין פרדסים
עמוסי פרי ופריחה שופעת. הטנדר
הירוק שבו נסענו השתעל מספר
פעמים, המנוע נדם והמכונית
נעצרה. ריח כבד של פריחת עצי
ולנסיה עמד באויר, ודממה
עמוקה. לא הרחק הייתה קבוצת
בתים, סמוכה מאוד לכביש
ומבודדת משאר בתי-הכפר עקיר.
עד מהרה ניתק קשר העיץ ביננו
לביין המשאית שנסעה לפנינו וחיש
מהר נעלמה מאחורי אחד
העיקולים. נותרנו לבדנו, הטנדר
נהגו הזקן ואני. הברושים
הגבוהים שבגבול הפרדס הסמוך,
הטילו צל על קטע הכביש שבו
נעצרנו ואפלולית וצינה שררו
במקום. הצללים התארכו ושלוחה
מוזרה עמדה באויר. כל
הסביבה היתה מכוסה בפרדסים,
מלא העיץ, ועל הכביש הצר
שביניהם, דבר לא זז ודבר
לא נראה באופק הצר. גשמי
החורף והמלקוש המאוחר הצמיחו
עשבי-בר ופרחים לרוב וצבעם,
ניחוחם ויפי הטבע כולו, עמדו
בניגוד גמור ומכאיב לאוירה ולמצב
בארץ. אודם הכלניות, פריחת
השיטה, צבעם הכסוף העדין של
פריחת עצי הזית, מרבדי חרדל-
הבר והמרגניות, שיוו לנוף
מראה בלתי נשכח.
הדברים המסופרים התרחשו בראשית
מלחמת השחרור והקרוב על היכולת
והזכות לנוע בדרכים, היה בעיצומו.
ימים של תחבורה יהודית מותקפת
היו, ימי השיירות והקרבתנות
בנפש, זמנם של המשוריינים הקטנים
האמיצים, "הסנדויצ'ים" המפורסמים
שלא תמיד הצליחו להגן על השיירות
ואנשיהם ולמנוע קורבנות.

ראיתי את הכפיות הצבעוניות, אך עדיין לא הבינתי מה בכונתם לעשות. ולא הצלחתי לראות אם הם מזויינים. השניות זחלו, הנהג קילל ואני כבר ידעתי את כל קללותיו הרוסיות בעלפה. והנה לפתע שב המנוע לחיים, השמיע קול נהמה, נרעד כולו, קירטע כסוס משתולל ועשן סמיך עטף את כולנו, את הטנדר, את הנהג ואותי. שמעתי את קולו של הנהג: "בוא בחורצ'יק, הגיע הזמן לזוז". ואכן, הגיע הזמן, שכן ביננו לבין הערבים המתקדמים הפרידו רק כמה עשרות מטרים והערב הלך והפך.

איני יודע מדוע הל שינוי בפרטת ליווי המכוניות אצלנו. אולי מקרה הטנדר הירוק גרם לכך, אולי הסיבה היתה נעוצה בריבוי הסכנות בימים ההם. זמן קצר אחרי המקרה שסופר, נעלם הטנדר מחצרו של הקבוץ ומאז הוצמד המלווה למשאית עצמה. הייתי קם בבוקר, עוזר לפעמים לנהג להעמיס את התוצרת והופס עמדה בין שקי התבואה, ארבע הירקות או כדי החלב. השנה הייתי, כמו בטנדר וטלא אחרונה במזלי הטוב. היינו צמחרים להגיע בזמן לראשון לציון, כדי להצטרף לשיירה הגדולה שהתרכזה שם. אחרי-כך, בהנתן האות, היינו פורצים בסערה ובכוח גדול ועוברים לדרך יאזור הערבית, העויינת כל כך. אותו יום התעכבנו ברחובות לזמן מה. ימיו האחרונים של המנדט הולידו לא רק מתח וסכנות אלא גם הכרה שמלווה אחד איננו מספיק. ראובקה ואני (שליוינו את המשאית) ירדנו בתחנת האוטובוסים של "דרום יהודה" ואשר הנהג המשיך לנסוע עד "תנובה"

להוריד חלק מהתוצרת ולסדר עניינים. עמדנו בתחנה, מעשנים סיגריות, מתבוננים בעניין בפרצופי בני אדם ובנעשה ומחכים. ברחובות המושבה התרוצצו בעצבנות משוריינים בריטים וברך-קרייזל מצחיקים עברו בלעף. בעוד ימים מספר יעזבו אחרוני החיילים הבריטים את פלסטונה (א"י) ודגלי הארצות יורדו מהתרנים.

שלוש חברה, מה אתם עושים פה? הקול היה מוכר, מלא שמחה והאיש מוכר לא פחות.

- אהלן מוסה, ענינו, ראובקה ואני, כמעט באותו זמן ובאותה צורה. מוסה הנהג, שסילס את שפיותו אצלנו לפני כשנתיים, כאשר הבר שרזר שהצבא הבריטי תפס את מקומו, עמד לפנינו כולו קורן משמחת הפגישה.

- חברה, חברה, כמה טוב לראותכם! טפחות על הכתף, לחיצות ידיים גבריות. מה נשמע בקבוץ? ספרו ספרו! ספרו לנו לוי וריבטנו בחיבה באיש שלא הפנה בזמן שחלף. אותן עלנייים קטנות וצוחקות, אותו ספילח זקן בן כמה ימים, ובדל סיגריה כבויה, בזוית פיו. - ואתה, במה אתה עוסק בימים משוגעים אלה, שאלנו.

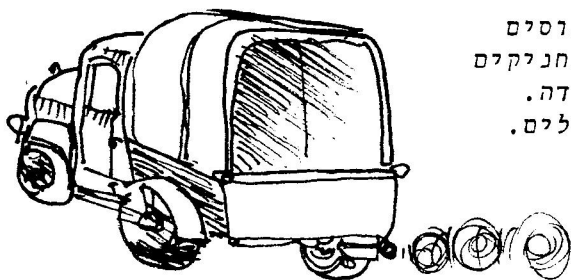
- עיניכם הרואות! כתמיד, אמר, והצביע לעבר מכונית טקסי שחורה ומבריקה, שחנתה לא רחוק מאיתנו. אני בלגולה (בעל-עגולה) מסיע בני אדם, הפעם יש שינוי קטן, אני קבלתי טקסי, לא עוד אוטובוס! ראו איזה יפהפיה קבלתי!! והנה, הוסיף, היום למשל, אני מוביל זוג צעיר לגדרה. הם מתחננים בקרוב ואני מסיע אותם לרב, אמר בחיור. ליד מכונית השברולט השחורה, נודפת ריח גומי וצבע טרי,

נהגים יצאו נרגשים מהמשרד וסיפרו
 דבר מה בפנים חמורי סבר.
 נדהמים התלחשו הנהגים.
 - "מה קרה, מה קרה?" שאלנו את
 אחד הנהגים שעבר לידנו.
 - "כרגע נודע שנהג טקסי ושני
 נוסעיו הצעירים נרצחו, כפי הנראה
 ע"י שוטרים בריטיים".
 האנשים נרצחו זמן קצר ביותר ואת
 גופותיהם מצאו על הכביש, נוסעים
 שבאו מהדרום.
 הבטנו איש בעיני רעהו נדהמים.
 - "האם שמו של הנהג היה מוסה?"
 שאלנו.
 - "כן" ענה הנהג באי רצון ומרירות
 ופנה ללכת לדרכו.

כשעלינו על המשאית, דקות ספורות
 אחרי-כן, היו השמיים אפורים
 ודלף טורד התחיל לרדת וצינת
 פתע העבירה צמרמורת בגוף.

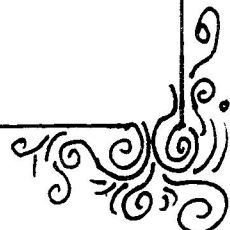
ינואר 1984
 משה לביא

ניצבו זו ליד זה, עלמה חסודה
 ואברך יפה תואר שהמתינו
 בסבלנות לגמר שיחתו של הנהג.
 - שמעו, חברה, אמר מוסה, אני
 ממחר, יש לי עוד נסיעה היום.
 אני אתן לכם חמישה פונטים
 ואתם קנו לי ביצים בכסף זה,
 מחר אבוא לקחתם. הושיט שטר
 של חמש לירות מנדטוריות
 ואמר: אתם קחו את הכסף, אני
 צריך לנסוע עכשיו, הצעירים
 ממתנינם חסרי סבלנות ותמסרו
 ד"ש לכל החברים ותהיו לי
 בריאים.

וכשעמד כבר ללכת, פנה אלי:
 "מה דעתך על טיול קטן עד
 גדרה, בטקסי דה-לוקס? תוך
 חצי שעה נחזור". לא בכל יום
 מזדמנת לך נסיעה כזאת!
 היסטתי. הפיתוי היה גדול,
 מעולם לא נסעתי במכונית
 כזו. ידעתי רק שאשר יחזור
 עוד מעט ואנו נפליג צפונה,
 לעבר תל-אביב.

- "איני יכול אמרתי בצער, גם
 אנו ניסע מיד". נפרדנו לשלום,
 מוסה עזב את התחנה ואנו
 המשכנו להמתין. הזמן זהל
 ובהשע עלינו להיות במקום
 הריכוז. אנשים ירדו מאוטובוסים
 גדושים שזה עתה הגיעו. פלמחניקים
 המתינו בתור לאוטובוס לחולדה.
 תימנים עברו לידנו עמוסי סלים.
 ראינו התקהלות קטנה בפתח
 משרד התחנה.

ד"ר מוסע

על נסיעות קבוצת העור לארמניה

ב-17 באפריל יצאה קבוצת הכדור-יד לביקור בעיר "אסן" שבגרמניה, במסגרת קשרי הידידות עם מועדון הכדור-יד E.S.G., על החברים בקבוצה נמנו, אריה ועופר (ראשי משלחת) והשחקנים יריב, גיל, אמיר, איתי, אודי, רן, יזהר, דדו, אסף, רביד, דרור, יוסי, רן, ליאור.

בעיר התחלקנו, השחקנים, למשפחות שארחו אותנו למשך 17 ימי השהות בגרמניה. הארוח אצל המשפחות היה מהנה מאוד, והמשפחות המארחות עשו הכל כדי להנעים את זמן השהות בביתם. ביחס המשפחות אלינו האורחים בלט בעיקר הנסיון להוכיח שהם הדור החדש שונים מהדור הקודם שחי בימי הנאצים, היו שיחות רבות על נושאי הנאצים והשוואה שרזמו על ידי המשפחות המארחות.

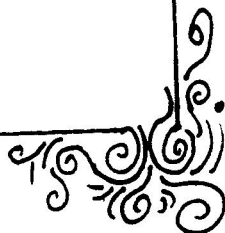
למרות הריס המס מצד המשפחות היה קשה להסתובב ברחובות ולדעת שאנשים אלו הם אלו שרצו את הנאצים לשלטרן גרם הם שותפים לרעה הנמנע של ידדות אירופה.

במסגרת הנסיעה בקרנו בבית הכנסת העתיק של "אסן" ששמש כיום כמוזיאון ואתר הנצחה ליהדות העיר שהושמדה ע"י הנאצים, כמו כן בקרנו בדסלדורף, בעיר העתיקה, במוזיאון העתיים, בקתדרלה העתיקה בקלן ועוד... במסגרת משחקי הכדור-יד היוותה הקבוצה הפתעה בגרמניה, הקבוצה נצחה את נבחרת הכוכבים של העיר, ואת נבחרת הנוער של מועדון "אזם אסן", וכן גם ניצחה בסדרניר אזורי שנערך לכבודנו.

הקבוצה התארח ללשכה בעירייה גוופרטאל וניצחנה גם שם. בריזפרטאל התקבלנו יפה מאד, באולם הספורט הציגו לנו ישיבה וספרו אותנו לשלום בעברית. הקבוצה הפסידה רק במשחק אחד והוא לקבוצת הבורגרים של מועדון E.S.G.

לסיום תודה רבה לכל אלו שעזרו ותרמו לנסיעתנו.

דרור הראל

ד"ר מוסע

על נסיעת לבוצת העיר לרמניה .

ב-17 באפריל יצאה קבוצת הכדור-יד לביקור בעיר "אסן" שבגרמניה, במסגרת קשרי הידידות עם מועדון הכדור-יד E.S.G., על החברים בקבוצה נמנו, אריה ועופר (ראשי משלחת) והשחקנים יריב, גיל, אמיר, איתי, אודי, רן, יזהר, דדו, אסף, רביד, דרור, יוסי, רון, ליאור.

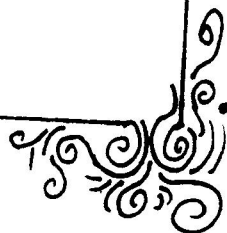
בעיר התחלקנו, השחקנים, למשפחות שארחו אותנו למשך 17 ימי השהות בגרמניה. הארוח אצל המשפחות היה מהנה מאוד, והמשפחות המארחות עשו הכל כדי להנעים את זמן השהות בביתם. ביחס המשפחות אלינו האורחים בלט בעיקר הנסיון להוכיח שהם הדור החדש שונים מהדור הקודם שחי בימי הנאצים, היו שיחות רבות על נושאי הנאצים והשוואה שיוזמו על ידי המשפחות המארחות.

למרות היחס החם מצד המשפחות היה קשה להסתובב ברחובות ולדעת שאנשים אלו הם אלו שהעלו את הנאצים לשלטון והם הם שותפים לרצח הנתעב של יהדות אירופה.

במסגרת הנסיעה בקרנו בבית הכנסת העתיק של "אסן" שמשמש כיום כמוזיאון ואתר הנצחה ליהדות העיר שהושמדה ע"י הנאצים, כמו כן בקרנו בנסלדורף, בעיר העתיקה, במוזיאון הנייט, בקתדרלה העתיקה בקלן ועוד... במסגרת משחקי הכדור-יד היוותה הקבוצה הפתעה בגרמניה, הקבוצה נצחה את נבחרת הכוכבים של העיר, ואת נבחרת הנוער של מועדון "אזס אסן", וכן גם ניצחה בטורניר אזורי שנערך לכבודנו. הקבוצה התארכה למשחק בעיירה יוופרטאל וניצחנו גם שם. ביוופרטאל התקבלנו יפה מאד, באולם המשחק הוצגו דגלי ישראל וברכו אותנו לשלום בעברית. הקבוצה הפסידה רק במשחק אחד והוא לקבוצת הבוגרים של מועדון E.S.G.

לסיום תודה רבה לכל אלו שעזרו ותרמו לנסיעתנו.

דרור הראל

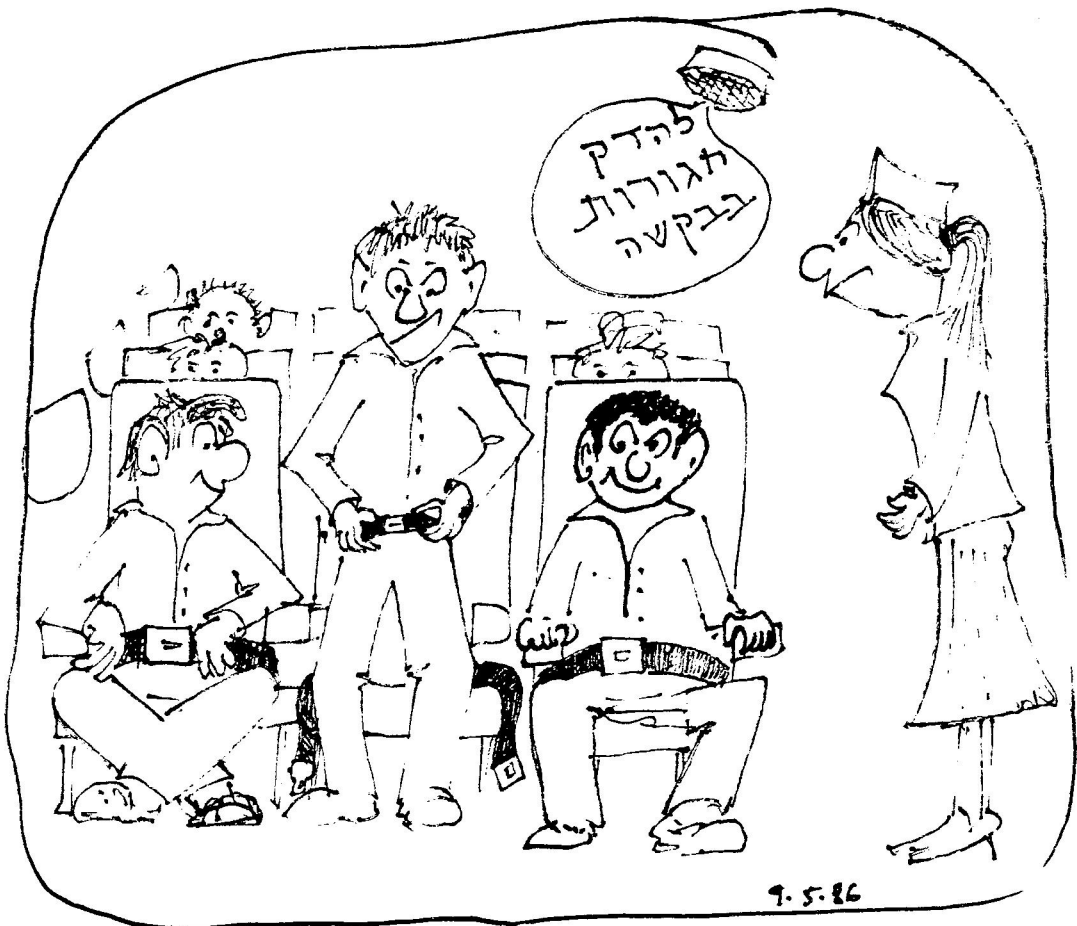

תחנות חסע

קקוצות
התולסר
(כצוק.יב)
סעכתינה

איזה ארץ חלומית ונוו

...הכנסיה ניבנתה
ליפני 800
שנה...

איזה הרגדה
שיגעון

תְּיָבוּץ צֵה לֵא מוֹנֵה מוֹלֵל אִיתָ..

צריך לדעת גם לומר מילה טובה.
בתחילה כשיחיעם נבחר לריכוז משק חשבתי לעצמי, נו, נראה
את הדברך הזה. ובכך טעיתי. אני מביע בזאת לא רק את הרגשתי.
יחיעם מילא את תפקידו בצורה יוצאת מהכלל הוא ידע לנווט את
המשק בימים כלכליים וחברתיים קשים למדינה ולקבוץ בפרט.
אם ניקח בחשבון את מצבינו, עם עומס הבעיות המשקיות והחברתיות,
ולא פעם באדישות וחוסר המעורבות של הרבה חברים בנטל האחריות
וההחלטות, אני חושב שיחיעם נטל על עצמו בשטחים אלו אחריות
עצומה. לבטח היו לו מעידות. מי שעושה נוחל אכזבות וגם
הצלחות, הסך הכל הוא חיובי מאוד.

ולסיום אם היו אומרים לי, בחר לך את שליחי הציבור שלך
יחיעם לבטח היה ביניהם.
ולשלומי אני מאחל הצלחה בריכוז המשק "וחזק ואמץ". אתה תהיה
זקוק לזה.

אריק הראל

ליחיעם עם סיום
תפקידו
בזכות חברים!!

מחבריה
בבשאל
(וגם מעבול לפיוור) 9.5.86

20

דו"ח משיחת קבוצה 19.4.86
*****

1. דילול חמניות:

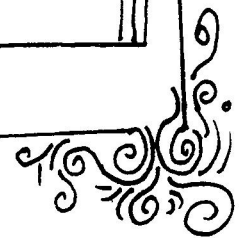
מבצע דילול החמניות חרק, והיתה הרגשה שלא נגמור את העבודה. הסיבה לכך היא התחמקות גדולה של הרבה חברים מגיוסים אלו. עלה רעיון באופן לא פורמלי, שהעבודה תגמר בעזרת שכירים. שלחת הקבוצה דחתה את הרעיון, והטילה על המזכירות וועדת עבודה למצוא דרכים כיצד להביא את כל החברים (אשר מסוגלים) לגיוסים ולטפל בבעית ה"מתפרפרים".

בינתיים דילול החמניות הסתיים ולפנינו מתקרב עשוב הכותנה, שהפך למסורת אצלנו ולדוגמא לכל האזור כיצד מתגברים על עבודה זו באופן עצמאי.

2. בשיחה נבחרו בעלי התפקידים הבאים:

7. מנורים	- יזהר (נבחר) עמירה, שושנה ג., זליג ה.
7. השתלמות	- בלה (נבחרה) אברהם סלע, גילר רנטור, בתיה ז. פנחס
7. יו"ר שיחת קבוצה	- יגאל ברה
מזכירות	- דפנה אורן
7. כלולות	- רחל לפהר
מחסנאית בגדים	- עמליה ישראל
הנעלה	- יהודית אלעזרי
סדרן עבודה	- יעקב ברוידא

בהצלחה... תעשי עבודתכם נאמנה!.....

דו"ח ישיבת מזכירות 22.4.86

*****

1. פרידה מיחיעס יוגב.

המזכירות נפרדה מיחיעס - רכז המשק שכיהן בתפקיד זה 3.5 שנים. יוסי שרון, אמנון, שלומי ואסא, התיחסו לבעל התפקיד היוצא בהערכה רבה ואחלו לו הצלחה במקום עבודתו החדש - מפעל המתכת.

2. ערעור מוסד צפית על אביהו ג.

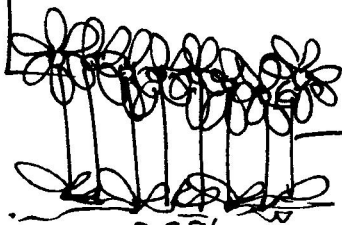
בהשתתפות נציגי צפית - יעקב גל, אמיץ ועופר, הובא בפנינו ערעור על ההחלטה בדבר אביהו ג. כרכז פדגוגי בצפית. כזכור השיבה המזכירות בשלילה לבקשת צפית שאביהו יחל את תפקידו בתשמ"ז. בדיון חוזר החלטנו שוב בשלילה, ומוכנים לשחרר את אביהו בשנת תשמ"ח.

3. לאה האוזר - בקור משפחה בחו"ל

לאה פנתה להפשיר את הנופשים המצטברים שלה ושל מאיר כדי לממן בקור אצל בנה ואמו של מאיר האוזר. כזכור החליטה שיחת הקבוץ לאפשר שמוש בנופשים מצטברים אם ורק לאלו שצברו 5 נופשים. במקרה הנדון אין מספיק נופשים, למרות זאת גילתה המזכירות רגישות והחליטה להשיב בחיוב לפניה.

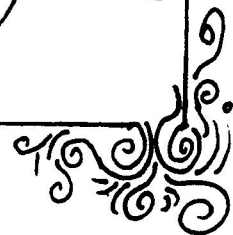
4. משפחת דקל (מכונאי)

לאור התנגדותה הנחרצת של ועדת חינוך, החליטה המזכירות לדחות את פנית ועדת קליטה לקלוט את המשפחה. הסיבה לכך הם קשיים צפויים בקליטת הילדים במערכת החינוך שלנו. יחד עם זאת ובעקבות הויכוח בנושא, הוחלט לקיים דיון עקרוני במזכירות עם ועדות החינוך והקליטה.

9.5.86.

22

דו"ח ישיבת מזכירות 29.4.86
*****

1. יום הזכרון לחללי מלחמת ישראל.

המזכירות שמעה את הודעתה של רות כהנים (אחראית הצוות) על שנויים בדפוסי יום הזכרון לאור לקחי השנים הקודמות.

2. אושרה נסיעתו של רן דיין לדנמרק (8 ימים) במסגרת אליפות הנוער בכדור-זר. נאחל לרן שהשער שלנו יהיה חסום היטב.

3. קבלה לחברות: אתי גודינגר
יעקב ברוידא

לאחר תקופת מועמדות מוצלחת, המזכירות ממליצה בפני שיחת הקבוץ לקבל את אתי ויעקב לחברות.

4. דנו במספר פניות של החברים הנוסעים לחו"ל במימון פרטי.

5. סמק ויולה

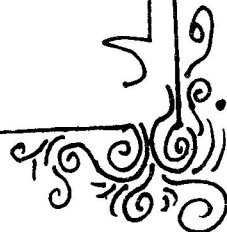
פנו לממש את הנרפשים המצטברים לשם מימון טיול קצר באירופה. למשפחה אין 5 נרפשים לכך פניתם נוגדת את החלטת הקבוץ. מאחר וסיבת הנסיעה היא טיול, החליטה המזכירות בשלילה. עם כל הצער שבסירוב, המזכירות מבינה שאם נאפשר פניה זו, לא נוכל לעמוד בפני כל פניה נוספת מסוג זה.

6. הנרי אוחנה - חופש

הנרי פנה לאפשר לו יציאה לחופש - 3 חודשים לבקור פרטי בדנמרק. בהשתתפות משל"ה ז. מועדת צעירים דנו בנושא. הוחלט לקבל את המלצת ו. צעירים לאפשר את החופש, אך לקצר אותו ל-6 שבועות בלבד.

9.5.86

23

המשק - צוה ישיבת מצבות.

7. יחזקאל קלנר - יום אומנות

יחזקאל פנה לקבל שני ימים לעסוק באומנות. עד כה הוא מקבל יום אחד. פניתו של יחזקאל מסתמכת על צרכיו האמנותיים והמלצות הקבה"א בנושא. לאור מצב כח האדם בקבוץ, והמצב הכלכלי לא ראתה המזכירות שזה הזמן המתאים למלא את בקשתו של יחזקאל.

8. שלמה ברוגדא

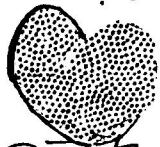
נמצא בקבוץ בנסיון להקלטות. אנחנו מקורים שהנסיון יעבור בהצלחה, ונראה את שלמה חי במחיצתנו.

מצבותיות הולצות -

ואקוהו בילאו - על האפשרות
שיתנה לי אהקך את משפחתי
בארנה, אאחרי צנים שלא כאיתים,
אני מוצה מקרה אה!

אוני הכרת

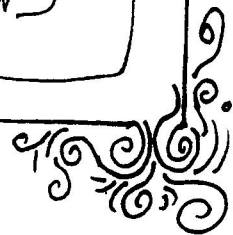
הדכה דמה אנש!

אם אם כל ה-

פ-חילם - אם סולם תלסקיבו

כאכזמשק. ישך כח!!

ילדי נודף שלום

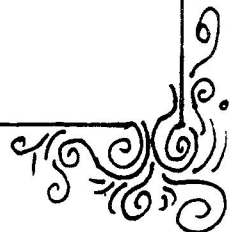
ילדי נודף שלום
כשאני רכונ מעליו
דה לא רק ליח הסבון
כל האנשים היו ילדים
שנודפו שלום
(ובכל הארץ לא צשאר
אף גלגל טחנה אחת שיסתובב)

הו. הארץ קדושה לבגדים
שאין להם תקון
אבות קשים ובודדים
גם במעדות המלכה
דמלה חשוכות בגנים.

ילדי נודף שלום
רחם אמו העטיחה לו
מה שאלוהים אינו עול
להבטיח לנו.

יהודה עמית

25.6

תג
שניה

